

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 905

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 decembrie 2015

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
310.		și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	8–10
— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2015 privind modificarea art. XV alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare	2	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
923.		2.284. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea manualelor de proceduri aferente activității specifice Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale de finanțare privind submăsurile, măsurile și schemele de ajutor de stat sau <i>de minimis</i> din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020	11
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2015 privind modificarea art. XV alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare	2	3.250. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.950/2012 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă	12–15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 697 din 27 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 ¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal	3–5	ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
Decizia nr. 700 din 27 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XV alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare	5–8	3.470. — Decizie privind reluarea activității Societății EURORISK BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.	16
Decizia nr. 719 din 29 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16)			

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2015
privind modificarea art. XV alin. (2) din Ordonanța de urgență
a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea
unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 26 din 19 august 2015 privind modificarea art. XV alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, adoptată în temeiul art. 1 pct. III. 4 din Legea nr. 182/2015 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 21 august 2015.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 3 decembrie 2015.
Nr. 310.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 26/2015 privind modificarea art. XV alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014
pentru modificarea și completarea unor acte normative
și alte măsuri fiscal-bugetare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2015 privind modificarea art. XV alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 decembrie 2015.
Nr. 923.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 697**

din 27 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 2.519/4/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 91D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 662 din 11 noiembrie 2014, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.519/4/2014, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția de neconstituționalitate a fost invocată, din oficiu, de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva încheierii de carte funciară prin care a fost respinsă cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra unui imobil pentru neîndeplinirea obligației de a face dovada achitării impozitului pe tranzacție.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța de judecată susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dreptul de proprietate privată în măsura în care este interpretat în sensul că impune dobânditorului adjudecatar, în cadrul procedurii de executare silită, obligația de a face dovada efectuării plății impozitului datorat pe tranzacție de către înstrăinătorul forțat, respectiv de debitorul executat silit. De asemenea, susține că textul legal criticat contravine și

dispozițiilor art. 56 din Constituție care instituie obligația cetățenilor de a contribui, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice, deoarece impune obligația *de facto* a unei persoane de a achita sarcinile fiscale pe care tot legea le instituie în sarcina unei alte persoane, în calitate de contribuabil, în situația în care obligația de plată este personală și revine celui în sarcina căruia a fost instituită. În aceste condiții, refuzul înscrierii în cartea funciară reprezintă o ingerință a autorităților statului în dreptul de proprietate al dobânditorului, în special cu referire la atributul dispoziției, care este suspendat în lipsa înscrierii dreptului de proprietate în cartea funciară. Arată că, dacă din textele de lege care reglementează principiile plății creanțelor fiscale reiese, în esență, că obligat este doar contribuabilul, textul art. 77¹ alin. (6) teza finală din Codul fiscal lasă loc interpretărilor, din moment ce nu individualizează cu claritate persoana căreia îi revine sarcina plății, ci precizează, în termeni generali, că cererea de înscriere în cartea funciară va fi respinsă dacă nu se face dovada plății impozitului. Interpretarea dată textului de lege criticat de către autoritățile administrației publice locale, precum și de registratorii de carte funciară poate conduce la situația ca, în fapt, obligația de plată a acestui tip de sarcină fiscală să fie pusă în sarcina unei alte persoane decât cea căreia îi revine obligația de plată, potrivit legii.

6. În continuare, instanța de judecată — autoare a excepției de neconstituționalitate solicită Curții Constituționale ca, în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, să analizeze și măsura în care se impune extinderea controlului de constituționalitate și la alte ipoteze decât cea referitoare la dobândirea unui imobil prin act de adjudecare, cum ar fi, spre exemplu, situația în care transferul dreptului de proprietate se realizează prin hotărâre judecătorească. În acest sens arată că, deși prezenta cauză se referă doar la o situație care privește un adjudecatar în cadrul procedurii de executare silită, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 662 din 11 noiembrie 2014^{*}), nepublicată la data sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, rămâne de analizat măsura în care se impune, în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, extinderea controlului de constituționalitate și la alte ipoteze în care sunt incidente dispozițiile legale criticate, cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care transferul dreptului de proprietate se realizează prin hotărâre judecătorească.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

^{*}) Decizia Curții Constituționale nr. 662 din 11 noiembrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, care, la data sesizării Curții Constituționale, aveau următorul cuprins: „*Impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se va calcula și se va încasa de notarul public înainte de autentificarea actului sau, după caz, întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii. Impozitul calculat și încasat se virează până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut. În cazul în care transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și (3), se realizează prin hotărâre judecătorească sau prin altă procedură, impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează și se încasează de către organul fiscal competent. Instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești definitive și irevocabile comunică organului fiscal competent hotărârea și documentația aferentă în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii. Pentru alte proceduri decât cea notarială sau judecătorească contribuabilul are obligația de a declara venitul obținut în maximum 10 zile de la data transferului, la organul fiscal competent, în vederea calculării impozitului. Pentru înscrierea drepturilor dobândite în baza actelor autentificate de notarii publici ori a certificatelor de moștenitor sau, după caz, a hotărârilor judecătorești și a altor documente în celelalte cazuri, registratorii de la birourile de carte funciară vor verifica îndeplinirea obligației de plată a impozitului prevăzut la alin. (1) și (3) și, în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit, vor respinge cererea de înscriere până la plata impozitului.*”

11. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 14 aprilie 2015, dispozițiile art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost modificate, fără a prelua soluția legislativă, având, în prezent, următorul conținut: „*Impozitul prevăzut la alin. (1) și la alin. (3) teza a doua se calculează și se încasează de notarul public înainte de autentificarea actului sau, după caz, întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii. Impozitul calculat și încasat se plătește până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost încasat. În cazul în care transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și (3), se realizează prin hotărâre judecătorească sau prin altă procedură, impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează și se încasează de către organul fiscal competent, pe baza deciziei de impunere în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei. Instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile/hotărâri judecătorești definitive și executorii comunică organului fiscal competent hotărârea și documentația aferentă în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile/definitive și executorii a hotărârii. Pentru alte proceduri decât cea notarială sau judecătorească contribuabilul are obligația de a declara venitul obținut în maximum 10 zile de la data transferului, la organul fiscal competent, în vederea calculării impozitului. În*

cazul transferului prin executare silită impozitul datorat de contribuabilul din patrimoniul căruia a fost transferată proprietatea imobiliară se calculează și se încasează de către organul fiscal competent, pe baza deciziei de impunere în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei.”

12. Însă, ținând cont de Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia „sintagma «*în vigoare*» din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, precum și de faptul că obiectul litigiului în cadrul căruia s-a invocat excepția de neconstituționalitate îl reprezintă soluționarea unei plângeri formulate împotriva încheierii de carte funciară prin care a fost respinsă cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra unui imobil pentru neîndeplinirea obligației de a face dovada achitării impozitului pe tranzacție, Curtea constată că obiect al excepției îl reprezintă dispozițiile art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

13. În opinia instanței de judecată, autoare a excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 56 privind contribuțiile financiare. Se mai invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 30 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Jahn și alții împotriva Germaniei*, paragraful 81 și următoarele, potrivit căreia pentru a putea fi compatibilă cu Convenția ingerința statului în dreptul de proprietate al cetățeanului trebuie să fie luată în conformitate cu o lege previzibilă și accesibilă, să aibă un scop legitim și să fie necesară atingerii aceluia scop și proporțională.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în măsura în care legea nu îl obligă pe cumpărătorul adjudecatar să facă dovada plății impozitului datorat de înstrăinătorul debitor pentru a-și putea înscrie în cartea funciară dreptul său de proprietate.

15. Prin această decizie, Curtea a efectuat testul de proporționalitate dezvoltat în jurisprudența sa și a constatat, la paragraful 37, că măsura legislativă criticată, astfel cum a fost reglementată, nu apare ca păstrând un just echilibru cu scopul legitim urmărit din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual. Curtea a mai reținut că prin condiționarea înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate dobândit prin actul de adjudecare de îndeplinirea de către o altă persoană a obligației de plată a impozitului datorat, legiuitorul a încălcat această condiție de rezonabilitate și a afectat în mod direct dreptul de proprietate al adjudecatarului (paragraful 40). De asemenea, a reținut că statul are nu doar obligația negativă de a nu adopta măsuri care să afecteze proprietatea, ci și obligația pozitivă de a asigura, cu alte cuvinte, de a garanta dreptul de proprietate privată. Prin urmare, textul constituțional al art. 44 determină, pe lângă obligația negativă a legiuitorului de a nu interveni printr-o dispoziție legislativă de stabilire a unei condiții excesive, în sensul de a împiedica titularul dreptului de proprietate de a se bucura de plenitudinea

dreptului său, și o obligație pozitivă a acestuia de a asigura valorificarea acestui drept și de a proteja titularul dreptului de proprietate. Curtea a constatat că, din contră, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația negativă de a nu interveni în dreptul de proprietate privată. În consecință, Curtea a reținut că prin nerespectarea principiului proporționalității s-a afectat însăși substanța dreptului de proprietate, măsura neputând fi calificată ca una de stabilire a conținutului și limitelor dreptului de proprietate, în sensul art. 44 alin. (1) din Constituție.

16. Potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Prin urmare, ținând cont de aceste dispoziții de lege și de faptul că decizia mai sus menționată a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterior sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, va fi respinsă ca devenită inadmisibilă. Curtea precizează că, în temeiul deciziei de admitere mai sus

menționate, prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă.

17. Distinct de cele arătate, în prezenta cauză, deși se referă doar la o situație care privește un adjudecatar în cadrul procedurii de executare silită, instanța de judecată – autoare a excepției de neconstituționalitate solicită Curții Constituționale, ca, în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, să analizeze și măsura în care se impune extinderea controlului de constituționalitate și la alte ipoteze decât cea referitoare la dobândirea unui imobil prin act de adjudecare, cum ar fi, spre exemplu, situația în care transferul dreptului de proprietate se realizează prin hotărâre judecătorească. Cu privire la această solicitare, Curtea reține că, prin Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, paragraful 42, a constatat că, „având în vedere ansamblul reglementării normative a art. 77¹ alin. (6) din Codul fiscal din care face parte și norma legală criticată, pentru identitate de rațiune, cele statuate în prezenta decizie se aplică *mutatis mutandis* și în cazul în care transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia se realizează prin hotărâre judecătorească”.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 2.519/4/2014.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 700

din 27 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XV alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XV alin. (4) raportat la alin. (7) al aceluiași articol din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Ioan Dinu în Dosarul nr. 1.590/306/2014 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 156D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 676 din 13 noiembrie 2014, nr. 705 din 27 noiembrie 2014 și nr. 489 din 23 iunie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.590/306/2014, **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XV alin. (4) raportat la alin. (7) al aceluiași articol din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare.** Excepția a fost ridicată de Ioan Dinu într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă contestația la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. XV alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 sunt în contradicție cu alineatul 7 al aceluiași articol, potrivit căruia plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii emise până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și pentru care nu a fost demarată procedura de executare silită se efectuează cu respectarea prevederilor alin. (1)—(6). *Per a contrario*, cele pentru care a fost demarată executarea silită până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență nu sunt supuse eșalonării. Deși din economia articolului XV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 rezultă că a fost dispusă eșalonarea plăților sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești pentru care nu a fost inițiată executarea silită până la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, alineatul 4 prevede că, pe durata eșalonării, orice executare silită se suspendă. Or, în condițiile în care, în acest context, nicio executare silită nu poate începe, cu atât mai mult aceasta nu poate fi suspendată. Prin urmare, alineatul 4 permite suspendarea executării silită inițiate anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2014, în contradicție cu alin. (7) al aceluiași articol. Astfel, norma criticată nu îndeplinește criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, exigențe reținute în jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, și a Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în *Cauza Petra împotriva României*, sau Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în *Cauza Sunday Times împotriva Regatului Unit*. În același sens invocă prevederile art. 8 alin. (4) și art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Viciul de redactare a prevederilor legale criticate determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componența sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

6. **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece se încalcă, prin prisma lipsei de claritate, precizie și previzibilitate a normei criticate, principiul liberului acces la justiție și al securității raporturilor juridice în ce privește procedurile de executare silită,

demarate anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență, precum și principiul neretroactivității legii civile.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. XV alin. (4) raportat la alin. (7) al aceluiași articol din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare. Însă, Curtea observă că în realitate prevederile art. XV alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 sunt invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XV alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014, iar nu ca obiect al acesteia. Prin urmare, Curtea va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. XV alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, care au următorul cuprins: *„În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.”* Prevederile art. XV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 la care prevederile legale criticate fac trimitere au următorul cuprins: *„Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, dobânzile calculate până la data plății integrale și cheltuielile de judecată, precum și alte sume stabilite de instanțele judecătorești, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015, se va realiza pe parcursul a 5 ani calendaristici, prin plata în fiecare an a 20% din valoarea acestora.”*

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind principiul universalității, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De asemenea, este invocat art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. XV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate exercitat în raport cu dispozițiile art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate, prin prisma art. 11 și art. 20 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, iar prin

Decizia nr. 676 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 4 februarie 2015, și Decizia nr. 705 din 27 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate.

13. Prin deciziile sus-menționate, Curtea a reținut, în esență, că art. XV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 instituie eșalonarea plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești, având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, dobânzile calculate până la data plății integrale și cheltuielile de judecată, precum și alte sume stabilite de instanțele judecătorești, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015. Astfel, plata acestora se va realiza pe parcursul a 5 ani calendaristici, prin plata în fiecare an a 20% din valoarea acestora. De asemenea se prevede că pe această perioadă orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

14. În ceea ce privește constituționalitatea instituirii eșalonării plății unor sume prevăzute în titluri executorii, precum și a suspendării de drept a oricărei proceduri de executare silită, Curtea s-a mai pronunțat în numeroase cauze. Astfel, în materia eșalonării plății sumelor aferente titlurilor executorii, este de menționat Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate. Prin Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, Curtea a reținut că procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau al altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că executarea unei hotărâri, indiferent de instanța care a pronunțat-o, trebuie considerată ca parte integrantă a procesului, în sensul art. 6 din Convenție, iar în ipoteza în care autoritățile sunt obligate să acționeze în vederea executării unei hotărâri judecătorești și manifestă abstențiune, această conduită este apreciată ca angajând răspunderea statului, în condițiile art. 6 paragraful 1 din Convenție, obligația statului de a asigura celeritatea procedurilor judiciare fiind una de rezultat. În acest sens este și Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 24 ianuarie 2014. Prin Hotărârea din 17 iunie 2003, pronunțată în *Cauza Ruianu împotriva României*, paragraful 65, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenție, protejează în egală măsură și punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive și obligatorii, care, într-un stat ce respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în defavoarea uneia dintre părți. Prin urmare, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi împiedicată, anulată sau amânată pe o perioadă lungă de timp.

15. În ceea ce privește modalitatea de executare, Curtea a statuat în jurisprudența sa că executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare care poate fi aplicată (Decizia nr. 353 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 27 iulie 2011). În acest context Curtea observă că prin Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, a reținut că mecanismul

eșalonării plății, ca modalitate de executare a unei hotărâri judecătorești, poate fi considerat în concordanță cu principiile consacrate de jurisprudența Curții Constituționale și Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, termen rezonabil de executare integrală, acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate. Or, dispozițiile art. XV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014, stabilind tranșele, reactualizează cu indicele prețului de consum executarea pe 5 ani, îndeplinind astfel cerințele stabilite în jurisprudența Curții Constituționale. Totodată, pentru a evita devalorizarea sumelor ce fac obiectul titlurilor executorii, ordonanța de urgență criticată prevede că acestea se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică, ceea ce garantează o executare în totalitate a creanței. Acest mecanism asigură executarea integrală a titlului, acordând totodată statului posibilitatea să identifice resursele financiare necesare achitării acestor sume.

16. Cu privire la critica referitoare la lipsa de claritate a textului de lege criticat, Curtea a reținut, spre exemplu prin Decizia nr. 251 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 12 iunie 2015, Decizia nr. 352 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 17 iulie 2015, sau Decizia nr. 489 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 29 iulie 2015, că normele supuse controlului de constituționalitate îndeplinesc criteriile de claritate și previzibilitate ale normelor juridice, stabilind cu precizie regulile aplicabile pentru plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, dobânzile calculate până la data plății integrale și cheltuielile de judecată, precum și alte sume stabilite de instanțele judecătorești, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015, cât și în cazul plăților restante la sumele aferente titlurilor executorii emise, până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2014, și pentru care nu a fost demarată procedura de executare silită.

17. Cât privește invocarea unei pretense contradicții între prevederile art. XV alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 și art. XV alin. (7) din același act normativ referitoare la efectuarea plăților restante la sumele aferente titlurilor executorii emise până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și pentru care nu a fost demarată procedura de executare silită, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 352 din 7 mai 2015, precitată, paragraful 28, că această susținere pune, în realitate, în discuție, probleme de interpretare și aplicare a legii, aspect care excedează controlului de constituționalitate. De asemenea, prin Decizia nr. 251 din 7 aprilie 2015, precitată, paragraful 20, Curtea a reținut că ipoteza cuprinsă în art. XV alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 se adaugă la ipotezele normative ale alin. (1)—(6) ale aceluiași articol, acestea aplicându-se în mod corespunzător și în privința sumelor aferente titlurilor executorii emise până la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență și pentru care nu a fost demarată procedura de executare silită.

18. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 15 din Constituție privind universalitatea, Curtea a reținut că acestea nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

19. Întrucât nu există elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Dinu în Dosarul nr. 1.590/306/2014 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. XV alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 719

din 29 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Nistor Isai Faur în Dosarul nr. 37/55/2015 al Judecătoriei Arad — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 352D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 353D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Nistor Isai Faur în Dosarul nr. 39/55/2015 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 352D/2015 și nr. 353D/2015 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea cauzelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 353D/2015 la Dosarul nr. 352D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 7 ianuarie 2015, și Decizia nr. 368 din 14 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 8 iulie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin sentințele penale nr. 208 și nr. 209 din 29 ianuarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 37/55/2015 și nr. 39/55/2015, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de Nistor Isai Faur cu ocazia soluționării contestațiilor împotriva unor încheieri ale judecătorului de supraveghere a privării de libertate prin care au fost respinse plângerile formulate cu privire la măsurile luate de către administrația penitenciarului referitor la exercitarea de către persoana condamnată a dreptului de petiționare și a dreptului la corespondență, respectiv a dreptului la hrană cu ocazia transportului într-o altă localitate.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17)

din Legea nr. 254/2013 încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și dreptul la apărare, întrucât, pe de o parte, persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, iar, pe de altă parte, asistența juridică nu este obligatorie. Arată că nu cunoaște conținutul dosarului în care este citat, astfel încât nu poate să formuleze memoriu cu privire la fondul contestației și nici să propună și să susțină probe și nu știe dacă penitenciarul a depus sau nu la dosar vreo propunere de înțelegere amiabilă. De asemenea, în condițiile în care nu poate depune personal memoriul la instanță, nu are nicio garanție că acesta ajunge la dosar, depinzând de penitenciar — cu care are interese contrare — atât pentru a primi materialele necesare redactării memoriului, cât și pentru ca acesta să fie înaintat instanței. Consideră că, prin neprezentarea obligatorie în fața instanței la judecarea contestației, este pus într-o situație de inferioritate față de procuror și de administrația penitenciarului, încălcându-se astfel egalitatea de arme între acuzare și apărare, oralitatea și contradictorialitatea ședinței de judecată. În acest sens, face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014.

11. **Judecătoria Arad — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014 a Curții Constituționale, prin care aceasta a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013. Totodată, arată că prin neprezentarea în toate cazurile a persoanei private de libertate în fața instanței de judecată nu se aduce atingere dreptului acesteia la apărare, întrucât contestatorul are posibilitatea de a depune concluzii scrise, de a formula în scris cereri și excepții, respectiv de a fi reprezentat de un apărător ales care îi susține cererea în fața instanței. Rațiunea legală — ce a fundamentat din punct de vedere teleologic adoptarea acestei prevederi — este reprezentată de o mai bună administrare a justiției, concretizată, printre altele, în evitarea efectuării de cheltuieli nejustificate, ce pot atinge valori exorbitante, mai ales în condițiile în care dreptul de a sesiza instanța este în multe cazuri exercitat în mod abuziv de către persoanele deținute, așa cum este și situația autorului prezentei excepții de neconstituționalitate, cu privire la care au fost înregistrate pe rolul instanței aproximativ 200 de cauze în care a avut sau are calitatea de petent. Susținerea acestuia că nu are posibilitatea de a depune memoriu și de a propune probe, întrucât nu are cunoștința de conținutul dosarelor, este rezultatul paradoxal al exercitării abuzive a dreptului de petiționare, întrucât, în mod normal, o persoană căreia îi este comunicat numărul și obiectul dosarului în care este citat are cunoștință de natura și specificul cauzei în care are calitatea de parte. Mai mult, astfel cum a reținut Curtea Constituțională, făcând trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu, la Decizia din 23 septembrie 2004, pronunțată în *Cauza Pilla împotriva Italiei*, art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este inaplicabil unei proceduri care privește executarea pedepselor.

12. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, care au următorul cuprins: „(16) *Persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată.*

(17) *Asistența juridică nu este obligatorie. În cazul în care procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului participă la judecată, aceștia pun concluzii.*”

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 privind statul român, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, precum și ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 1 referitor la obligația de a respecta drepturile omului, ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și la prevederile art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 535 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 13 august 2015, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și a reținut că dispozițiile art. 39 din Legea nr. 254/2013, care se circumscriu celei de-a patra faze a procesului penal, și anume fazei de executare, reglementează atât cu privire la stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, la plângerea depusă de persoana condamnată la judecătoria de supraveghere a privării de libertate împotriva deciziei comisiei pentru stabilirea, individualizarea și schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, cât și cu privire la contestația formulată de persoana condamnată sau de administrația penitenciarului, pe rolul judecătoriei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, împotriva încheierii prin care judecătorul de supraveghere a privării de libertate a soluționat plângerea. Cu același prilej, Curtea a reținut că art. 56 din aceeași lege normează atât cu privire la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate, la plângerea ce poate fi formulată de către acestea împotriva măsurilor privative de libertate exercitate prin Legea nr. 254/2013, luate de către administrația penitenciarului, cât și cu privire la contestația ce se poate formula împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate prin care a fost soluționată plângerea (paragraful 18), în condițiile în care, potrivit art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013, procedura de soluționare a acestei din urmă contestații este cea prevăzută de dispozițiile art. 39 alin. (14)–(19) din lege, care se aplică în mod corespunzător. Întrucât cadrul general prevăzut de art. 39 și art. 56 din Legea nr. 254/2013 reglementează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, Curtea a reținut că aceasta nu este supusă regulilor de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului. Într-un sens similar s-a pronunțat Curtea în jurisprudența sa

referitoare la Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, abrogată prin Legea nr. 254/2013, de exemplu, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, și prin Decizia nr. 486 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 24 ianuarie 2014. Curtea a constatat că, în considerarea diferenței mai sus arătate, legiuitorul poate reglementa, în materia executării pedepselor, o procedură specială de soluționare a căilor de atac referitoare la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate, stabilite prin Legea nr. 254/2013, procedură care să nu mai implice în mod necesar prezența persoanei condamnate, fără ca în acest mod să fie încălcate dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare (paragraful 19). De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că garanțiile consacrate în materie penală de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — egalitatea de arme, dreptul la apărare, contradictorialitatea — nu sunt aplicabile procedurilor privind executarea pedepselor (paragraful 20). În acest sens sunt, de exemplu, Decizia din 7 mai 1990 — *Aldrian împotriva Austriei*, cererea nr. 16.266/90, Decizia din 22 februarie 1995 — *A.B. împotriva Elveției*, cererea nr. 20.872/92, Decizia din 13 mai 2003 — *Montcornet de Caumont împotriva Franței*, cererea nr. 59.290/00, Decizia din 23 septembrie 2004 — *Pilla împotriva Italiei*, cererea nr. 64.088/00, Decizia din 27 iunie 2006 — *Szabo împotriva Suediei*, cererea nr. 28.578/03 și Decizia din 23 octombrie 2012 — *Ciok împotriva Poloniei*, cererea nr. 498/10, paragraful 38.

18. De asemenea, prin Decizia nr. 535 din 14 iulie 2015, Curtea a reținut că, în procedura de soluționare a plângerii împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de Legea nr. 254/2013, potrivit art. 56 alin. (3) din lege, persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate, alin. (4) al aceluiași articol stabilind că, în cazul în care persoana condamnată este transferată la un alt penitenciar, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate asculta persoana în cauză, audiere care va avea loc prin videoconferință, sau poate solicita ascultarea acesteia de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate de la noul loc de deținere, care înaintează declarația luată. Totodată, în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, pronunțată în soluționarea plângerii, persoana condamnată are

posibilitatea de a-și formula apărările prin intermediul memoriilor și concluziilor scrise, în temeiul art. 39 alin. (15) din lege, indiferent dacă este adusă sau nu la judecată (paragraful 21).

19. Cât privește faptul că asistența juridică nu este obligatorie la soluționarea contestației în materia măsurilor luate de către administrația penitenciarului cu privire la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate, prin Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 7 ianuarie 2015, și prin Decizia nr. 368 din 14 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 8 iulie 2015, Curtea a reamintit că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind reglementat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care consideră că este necesar. Așadar, Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie. Curtea a reținut, prin aceeași jurisprudență, că stabilirea cazurilor în care asistența juridică este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care, conform art. 126 din Constituție, are deplină libertate de a reglementa (Decizia nr. 365 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 12 august 2005, și Decizia nr. 1.202 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 700 din 19 octombrie 2009). Curtea a arătat, totodată, că împrejurarea că o persoană este privată de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie (Decizia nr. 486 din 21 noiembrie 2013, citată anterior).

20. În fine, autorul excepției a invocat și prevederile art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție. Examinând această susținere, prin Decizia nr. 535 din 14 iulie 2015, citată anterior, Curtea a constatat că, în raport cu motivele invocate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, textele indicate nu sunt relevante, neavând nicio concludență pentru soluționarea acesteia (paragraful 23).

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nistor Isai Faur în dosarele nr. 37/55/2015 și nr. 39/55/2015 ale Judecătoriei Arad — Secția penală și constată că dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Arad — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru aprobarea manualelor de proceduri aferente activității specifice Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale de finanțare privind submăsurile, măsurile și schemele de ajutor de stat sau de *minimis* din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 40.967 din 4 noiembrie 2015 al Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, în baza prevederilor:

— art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, aprobată prin Legea nr. 43/2015;

— Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 din 17 decembrie 2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.698/2005 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 1.303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului;

— Acordului de delegare a sarcinilor privind implementarea unor măsuri din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, susținute financiar de la Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și bugetul de stat, încheiat între AM PNDR și AFIR nr. 78.061/6.960/2015;

— Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020 — PNDR 2014—2020, aprobat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. C (2015)3.508 din 26 mai 2015;

— art. 31 din Hotărârea Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor programului național de dezvoltare rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat,

— art. 10 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă următoarele manuale de proceduri aferente activității specifice Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale de finanțare privind submăsurile, măsurile și schemele de ajutor de stat sau de *minimis* din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020:

a) Manual de procedură pentru implementare — secțiunea I — Modificarea contractelor de finanțare/deciziilor de finanțare și secțiunea II — Autorizare plăți, cod manual M01-02, versiunea 01, prevăzut în anexa nr. 1;

b) Manual de procedură pentru contabilizare plăți, cod manual M01-04, versiunea 01, prevăzut în anexa nr. 2;

c) Manual de procedură pentru efectuare plăți, cod manual M01-05, versiunea 01, prevăzut în anexa nr. 3;

d) Manual de procedură pentru constatare nereguli și recuperare datorii, cod manual M01-06, prevăzut în anexa nr. 4.

Art. 2. — Se aprobă Lista manualelor de proceduri aferente activității specifice Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale de finanțare privind submăsurile, măsurile și schemele de ajutor de stat sau de *minimis* din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, în conformitate cu anexa nr. 5.

Art. 3. — Anexele nr. 1—5*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

București, 4 noiembrie 2015.
Nr. 2.284.

*) Anexele nr. 1—5 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.950/2012 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă

Având în vedere prevederile art. 81 și ale art. 228 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 116¹ și cele referitoare la obligațiile declarative prevăzute de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.950/2012 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 27 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Anexa nr. 2 „Declarație privind impozitul pe profit”, cod 14.13.01.04, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.**

2. **Anexa nr. 7 „Instrucțiuni de completare a formularului 101 «Declarație privind impozitul pe profit», cod 14.13.01.04”, se modifică și se completează după cum urmează:**

a) **La capitolul I „Depunerea declarației”, la punctul 1, după primul paragraf se introduc patru noi paragrafe, cu următorul cuprins:**

„Declarația se depune și de persoanele juridice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European care optează pentru regularizarea impozitului plătit în România, potrivit art. 116¹ din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.

În această situație, se bifează rubrica «Opțiune privind regularizarea impozitului, potrivit art. 116¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal» și se completează statul de rezidență, în rubrica prevăzută în acest scop.

Declarația se depune pe perioada termenului de prescripție și va fi însoțită de certificatul/certIFICATELE de rezidență fiscală în care se menționează faptul că persoana juridică a avut rezidența fiscală într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European în anul obținerii venitului și în anul exercitării opțiunii privind regularizarea impozitului în România.

În vederea identificării plăților anticipate pentru perioada 1 iunie—31 decembrie 2015 se vor prezenta documente justificative care să dovedească efectuarea reținerii la sursă a

impozitului (de exemplu: contracte, facturi, ordine de plată, dispoziții de plată valutare externe etc.).”

b) **La capitolul II „Completarea declarației”, la punctul 1 „Perioada de raportare”, după ultimul paragraf se introduce un nou paragraf, cu următorul cuprins:**

„La rubrica «Anul», persoanele care intră sub incidența prevederilor art. 116¹ din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, completează anul în care au fost realizate veniturile pentru care se solicită regularizarea impozitului reținut.”

c) **La capitolul II „Completarea declarației”, la punctul 3 secțiunea B «Date privind impozitul pe profit», textul de la rândul 50 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Rândul 50 — se înscrie, pentru anul de raportare, după caz, sumele reprezentând impozit pe profit sau plăți anticipate în contul impozitului pe profit, declarate trimestrial prin formularul 100. În cazul persoanelor juridice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European care optează pentru regularizarea impozitului plătit în România, potrivit legii, se înscrie impozitul reținut la sursă de către plătitorul de venit, care constituie plată anticipată în contul impozitului pe profit.”

Art. II. — Prevederile art. I pct. 2 se aplică pentru veniturile realizate începând cu data de 1 iunie 2015.

Art. III. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și, după caz, direcțiile de specialitate din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu-Ștefan Diaconu

20	Venituri din dividende, din care :	20	
20.1	Venituri din dividende primite de la o persoană juridică română, în condițiile prevăzute de lege	20.1	
20.2	Venituri din dividende primite de la o persoană juridică străină, situată într-un stat terț, în condițiile prevăzute de lege	20.2	
20.3	Venituri din dividende primite de la o filială situată într-un stat membru U.E., în condițiile prevăzute de lege	20.3	
21	Venituri din vânzarea /cesionarea titlurilor de participare, în condițiile prevăzute de lege	21	
22	Venituri din lichidarea unei alte persoane juridice române sau unei persoane juridice străine situate într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri	22	
23	Alte venituri neimpozabile	23	
24	Total venituri neimpozabile (rd.20+rd.21+rd.22+rd.23)	24	
25	Profit/pierdere (rd.13-rd.19-rd.24)	25	
26	Cheltuieli cu impozitul pe profit datorat și impozitul pe profit amânat	26	
27	Cheltuieli cu impozitul pe profitul/venitul realizat în străinătate	27	
28	Dobânzile/majorările de întârziere, amenzi, confiscările și penalitățile de întârziere datorate către autoritățile române/străine	28	
29	Cheltuieli de protocol care depășesc limita prevăzută de lege	29	
30	Cheltuieli de sponsorizare și/sau mecenat, burse private, efectuate potrivit legii	30	
31	Cheltuieli cu amortizarea contabilă	31	
32	Cheltuieli cu provizioanele și cu rezervele care depășesc limita prevăzută de lege	32	
33	Cheltuieli cu dobânzile nedeductibile, care nu sunt reportate pentru perioada următoare	33	
34	Cheltuieli cu dobânzi și diferențe de curs valutar reportate pentru perioada următoare	34	
35	Cheltuieli aferente veniturilor neimpozabile	35	
36	Alte cheltuieli nedeductibile	36	
37	Total cheltuieli nedeductibile (rd.26 la rd.36)	37	
38	Total profit impozabil/pierdere fiscală pentru anul de raportare, înainte de reportarea pierderii (rd.25+rd.37)	38	
39	Pierdere fiscală în perioada curentă, de reportat pentru perioada următoare	39	
40	Pierdere fiscală în perioada curentă transferată potrivit art.26 alin.(2)	40	
41	Pierdere fiscală în perioada curentă, primită de la persoana juridică cedentă, potrivit art.26 alin.(2)	41	
42	Pierdere fiscală de recuperat din anii precedenți	42	
43	Profit impozabil/pierdere fiscală, de recuperat în anii următori (rd.38+rd.39+rd.40-rd.41-rd.42)	43	
44	Total impozit pe profit (rd.44.1+rd.44.2), din care:	44	
44.1	Impozit aferent profitului ce se impune cu cota de 16%	44.1	
44.2	Impozit de 5% aplicat veniturilor din activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, a discotecilor și a cazinourilor sau pariurilor sportive	44.2	
45	Total credit fiscal (rd.45.1+rd.45.2+rd.45.3)	45	
45.1	Credit fiscal extern	45.1	
45.2	Impozit pe profit scutit, din care:	45.2	
45.2.1	Impozit pe profitul scutit, potrivit art.19 ⁴ din Codul fiscal	45.2.1	
45.3	Scutiri și reduceri de impozit pe profit calculate potrivit legislației în vigoare	45.3	
46	Impozit pe profit înainte de scăderea sumelor reprezentând sponsorizare/și sau mecenat și burse private (rd.44-rd.45)	46	
47	Sume reprezentând sponsorizare și/sau mecenat, burse private, în limita prevăzută de lege, din care :	47	
47.1	- din anul curent	47.1	
47.2	- reportate din perioada precedentă	47.2	

48	Impozit pe profit anual (rd.46-rd.47)	48	
49	Impozit pe profit stabilit în urma inspecției fiscale pentru anul fiscal de raportare și care se regăsește în indicatorii din formular	49	
50	Impozit pe profit declarat pentru anul de raportare prin formularul 100/ impozit reținut la sursă în anul de raportare	50	
51	Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor declarat pentru anul de raportare prin formularul 100	51	
52	Diferența de impozit pe profit datorat [rd.48-(rd.49+rd.50+rd.51)]	52	
53	Diferența de impozit pe profit de recuperat [(rd.49+rd.50+rd.51)-rd.48]	53	

Cod bugetar:

Prezenta declarație reprezintă titlu de creanță și produce efectele juridice ale înștiințării de plată de la data depunerii acesteia, în condițiile legii.
Sub sancțiunile aplicate faptei de fals în acte publice, declar că datele din această declarație sunt corecte și complete.

Nume, Prenume: Funcția/Calitatea:

Semnătura

Loc rezervat organului fiscal

Nr. înregistrare: Data:

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind reluarea activității Societății EURORISK BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.

În baza prevederilor Hotărârii Parlamentului nr. 60/2013 privind numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară,

în baza prevederilor Hotărârii Parlamentului nr. 14/2014 privind numirea președintelui și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară,

în baza prevederilor Hotărârii Parlamentului nr. 41/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui — membru executiv a vicepreședintelui — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară,

în baza prevederilor Hotărârii nr. 40/2015 privind numirea unui membru neexecutiv al Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară,

în temeiul Hotărârii adoptate de Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară în data de 11 noiembrie 2015 și al prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă dl Stan Mădălin Adrian în calitate de asociat unic, ca urmare a cesiunii de părți sociale, dl Ionică George Adrian în calitate de administrator unic și director executiv, noul act constitutiv, schimbarea sediului social al Societății EURORISK BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., conform Deciziei asociatului unic nr. 1 din 14 august 2015.

Art. 2. — Se aprobă reluarea activității Societății EURORISK BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.

Art. 3. — Societatea are obligația ca, în termen de 5 zile de la data înregistrării la oficiul registrului comerțului a mențiunilor

de mai sus, dar nu mai târziu de 60 de zile de la data primirii prezentei decizii, să depună la Autoritatea de Supraveghere Financiară copia certificatului de înscriere de mențiuni, copia rezoluției persoanei desemnate/directorului prin care s-a dispus înregistrarea, copia certificatului constatator care va cuprinde toate datele societății.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 25 noiembrie 2015.
Nr. 3.470.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

